

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3139/2019
09.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., коју заступају пуномоћници Сања Перовић и Љубица Филиповић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде РС – Прекршајни суд у Сремској Митровици, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1356/19 од 28.06.2019. године, у седници одржаној 09.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиле.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1356/19 од 28.06.2019. године, тако што се жалба тужене **ОДБИЈА** и потврђује пресуда Основног суда у Сремској Митровици П1 30/18 од 22.01.2019. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужили на име накнаде трошкова ревизијског поступка исплати износ од 12.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 30/18 од 22.01.2019. године, ставом 1. изреке, обавезана је тужена да тужили за период од фебруара 2015. године закључно са октобром 2018. године по основу накнаде трошкова доласка и одласка са рада исплати одређене месечне износе са затезном каматом за назначене периоде, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 55.316,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом 3. изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1356/19 од 28.06.2019. године, ставом 1. изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Сремској Митровици П1 30/18 од 22.01.2019. године у усвајајућем делу и одбијен захтев да се обавезе тужена да тужили за период од 09. августа 2015. до 01.11.2018. године по основу накнаде

трошкова доласка и одласка са рада исплати тражене месечне износе са затезном каматом, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 55.316,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом 2. изреке, обавезана је тужила да у року од осам дана туженој накнади трошкове поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14), па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је судија Прекршајног суда у Сремској Митровици. Има пребивалиште у ... на адреси ... број До 01.10.2017. године рад је обављала у Прекршајном суду у Сремској Митровици – Одељење тог суда у ..., а од 01.10.2017. године само у Прекршајном суду у Сремској Митровици. У спорном периоду тужила је за одлазак и долазак на посао користила сопствени превоз. Тужена је тужили решењем од 29.05.2015. године у време рада у Сремској Митровици признала трошкове за међуградски превоз на релацији ..-... у висини месечне претплатне карте, а у току рада у ... у висини месечне преплате карте градског превоза. За период од 01.02.2015. до 01.11.2018. године тужена тужили није признала трошкове градског превоза са места рада до аутобуске станице у Сремској Митровици и од места пребивалишта – куће у ... до аутобуске станице у Вештачењем путем вештака економско-финансијске струке утврђено је да је потраживани износ по оба основа у висини ближе означено у ставу 1. изреке првостепене пресуде. Тужила је председнику суда у Сремској Митровици упутила захтев да јој се признају трошкови градског превоза на релацији ... место пребивалишта и суд Сремска Митровица, а у висини цене претплатне карте, али је у том свом захтеву одбијена. Дана 09.08.2017. године председник Прекршајног суда у Сремској Митровици је донео решење Су IV-25-4/2017 којим је одбијен захтев тужиле да се измени решење Су IV-25-2/2015-26 од 29. маја 2015. године у погледу утврђивања права на трошкове градског превоза на територији ... и градског превоза на територији Сремска Митровица, а за време рада у Сремској Митровици. Тужили је на име превоза исплаћивана накнада на релацији међуградског превоза Сремска Митровица-... . У погледу донетог решења, којим је одбијен њен захтев од стране председника Прекршајног суда у Сремској Митровици, тужила није покретала управни спор.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је сходно одредби члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника ("Службени гласник РС" бр. 66/06... 99/14) и Уредбе о накнади трошкова и отпремнине државних службеника и намештеника – члан 3. Уредбе ("Службени гласник РС" бр. 98/07... 84/05) и члана 45. Посебног колективног уговора за државне органе ("Службени гласник РС" број 25/15 од 13.03.2015. године) закључио да је тужбени захтев тужиле основан. При томе налази да свим назначеним одредбама није предвиђено да се право за накнаду

трошкова за одлазак на рад и одлазак са рада условљено подношењем захтева нити доказивањем да је подносилац захтева претходно сносио трошкове превоза. Висина трошкова одласка и доласка утврђена је путем вештака економско-финансијске струке, имајући у виду превозну цену аутобуских карата на тим релацијама и присутност тужиље на раду. Сходно томе, усвојио је тужбени захтев тужиље и истој признао камату на досуђене појединачне износе сходно одредби члана 277. ЗОО.

Другостепени суд није прихватио овакво становиште првостепеног суда. Разлоге које даје другостепени суд темеље се на чињеници да је тужена донела одлуку везано за трошкове превоза за тужиљу дана 29.05.2015. године, али како је тужиља поднела нови захтев да се измени назначено решење и признају јој се трошкови градског превоза и како је наведени захтев решењем 09.08.2017. године одбијен, а тужиља исто није побијала у судском поступку у року од 60 дана и није покренула судски спор како би побила назначену одлуку туженог као послодавца, то иста нема право на накнаду тражених трошкова. При томе, другостепени суд закључује да је решењем туженог којим је одбијен њен захтев утврђено да иста нема право на трошкове градског превоза у ... и Сремској Митровици јер нема потребу коришћења градског превоза у тим местима, а да се правилност и законитост тог решења није могла испитивати у судском поступку као претходно питање па је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев тужиље одбијен.

По налажењу Врховног касационог суда, овакво правно становиште другостепеног суда је неприхватљиво. Ово из разлога што је чл. 37. и 49. Закона о платама државних службеника и намештеника, као и чланом 2. став 1. тачка 1. и чланом 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнине државних службеника и намештеника прописано да запослени има право на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у висини цене превоза аутобуске карте. Правилно је закључио првостепени суд да назначеним законским одредбама, као ни одредбама Посебног колективног уговора за државне органе није предвиђено да је право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада условљено подношењем захтева, нити доказивањем да су претходно постојали наведени трошкови. То право је установљено самим законом и тужена је била дужна, по сили закона, да исте трошкове по прибављању података о висини цене карте градског и међуградског превоза, месечно исплаћује тужиљи. Недобијањем назначеног износа трошкова превоза тужиља је претрпела штету и иста независно од управног поступка пред судом може захтевати накнаду штете. Стога је правилно поступио првостепени суд када је тужбени захтев тужиље усвојио.

Како у одређено време тужиља није имала аутобуски превоз иста је морала да се организује и да путује колима, па у таквом случају није дужна ни да презентира аутобуске карте како би ушла у право на остварење трошкова превоза, већ се исти опредељују сходно утврђеној цени карте у градском и међуградском превозу, а која цена се могла утврђивати прибављањем података од званичних превозника на тим релацијама.

С обзиром на наведено, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

- 4 -

Одлука о трошковима поступка донета је у складу са чл. 153, 154. и 165. ЗПП, а према важећој адвокатској тарифи, а имајући у виду захтев тужиље.

**Председник већа
судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић